

Brief voor ouders

Lieve papa en mama,

Jullie zijn en blijven voor altijd mijn mensen. Misschien heb ik dat in al die jaren niet altijd even goed kunnen laten zien, maar ik ben jullie voor altijd dankbaar. Ik houd van jullie met heel mijn hart.

Mijn verhaal hebben jullie nooit helemaal geweten. Misschien hebben jullie het wel gevoeld, maar wisten jullie niet goed hoe ermee om te gaan. Daarom willen we er nu samen voor zorgen dat andere ouders het misschien wél beter begrijpen. Dat zij hun kind kunnen helpen op een manier die voor iedereen helend is.

De eerste zinnen die jullie uitspraken, hebben later – zo bleek tijdens mijn therapiesessies – veel invloed op mij gehad. Ze stonden als het ware op mijn hersenen gebrand. Maar ik vergeef jullie dat. Jullie konden het ook niet weten; het was ook jullie angst die plotseling werkelijkheid werd. En er bestaat geen handleiding voor hoe je als ouder met zoiets moet omgaan.

Jullie zijn de beste. Echt waar.

Daarom sluit ik dit deel van de brief met liefde af. Ik richt me nu tot de ouders van andere gedupeerden, ouders die hiermee te maken hebben gehad of er misschien nog mee te maken gaan krijgen.

Dit is mijn brief aan hen.

Liefs,

Meddy

Lieve papa en mama,

Ik weet dat jullie altijd het beste met mij voor hebben. Jullie willen mij beschermen, troosten, vasthouden als het misgaat. En ik ben daar ook al zeg of toon ik het niet altijd, diep dankbaar voor.

Maar ik wil iets heel moeilijks zeggen. Wat er is gebeurd, dat wat jullie misschien op internet hebben gezien of gehoord... dat doet pijn. Niet alleen bij jullie, maar ook bij mij. Misschien nog wel dieper dan ik kan uitleggen.

Laat me alsjeblieft nooit het gevoel hebben dat het mijn schuld is. Ook al snap ik dat het voor jullie misschien moeilijk is om te begrijpen hoe het zo ver heeft kunnen komen. Ik voel me al zó schuldig. Zó vies. Zó kapot vanbinnen.

Dit is mijn grootste angst geworden. Dat mensen me zo zien. Dat ik mezelf zo zie. En als ik dan in jullie ogen die teleurstelling, woede of verdriet zie... dan voelt het alsof ik faal als kind. Terwijl ik zó hard probeer om gewoon overeind te blijven.

Soms kan ik er gewoon niet over praten. Niet omdat ik jullie niet vertrouw, maar omdat ik zelf niet weet hoe ik woorden moet geven aan iets wat zoveel pijn doet. Het voelt alsof iets van mij is afgepakt wat ik nooit meer terug krijg.

En ook al heb ik die foto misschien zelf gestuurd... niemand had het recht om dat te delen. Niemand had het recht om over mijn grenzen heen te gaan.

Als ik stil ben of me afsluit, betekent dat niet dat ik jullie niet hoor. Ik hoor alles. Ik voel jullie liefde, zelfs als ik die even niet kan toelaten. En soms is één blik, een zachte stem, of gewoon naast me zitten al genoeg om iets in mij te laten verzachten.

Ik voel me vaak zó alleen. Alsof ik de enige ben die dit is overkomen. Alsof ik het verdien. En dat gevoel eet mij van binnen op. Dan wil ik soms schreeuwen, of mezelf pijn doen, gewoon om iets anders te voelen dan deze schaamte.

Ik weet dat het voor jullie ook moeilijk is. Maar alsjeblieft: trek niet aan me. Vraag niet te veel van me. Laat me ademen. Vergeef me als ik snauw of wegloop. Dat is niet omdat ik jullie haat, maar omdat ik mezelf op dat moment nauwelijks verdraag.

Wat ik nodig heb is simpel, maar niet makkelijk:

Blijf.

Zonder oordeel.

Zonder haast.

Wees mijn veilige plek. Mijn zachte plek. Ook als het lijkt alsof ik die afwijs. Want diep vanbinnen heb ik die juist zó nodig.

Ik hou van jullie. Echt. Zelfs als het lijkt alsof ik alleen maar boos ben. Boosheid is soms mijn harnas. Maar daarachter zit een kind dat zich verloren voelt.

Blijf. Dat is alles wat ik vraag.

Liefs,